

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 23 maja 2006 r., sygn. akt I (...),
w sprawie z powództwa D.(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko M. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2008 r.,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w G. w sprawie z powództwa „D.(...)” spółki z o.o. w S. przeciwko M. G. o zapłatę wyrokiem z dnia 23 maja 2006 r. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 95.952,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 24.104,21 zł – od dnia 21.08.2001 r. do dnia zapłaty; 16.616 zł – od dnia 01.09.2001 r. do dnia zapłaty; 7.000 zł – od dnia 20.09.2001 r. do dnia zapłaty; 48.232,50 zł – od dnia 22.09.2002 r. do dnia zapłaty i orzekł o kosztach procesu.

Pozwana wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego wyroku, podnosząc, że jest on niezgodny z art. 117 k.c., która to niezgodność wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawa cywilnego, tj. zasady autonomii woli stron oraz zasady przedawnienia majątkowych roszczeń cywilnoprawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wprowadzona do kodeksu postępowania cywilnego ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o

zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) stanowi jeden z instrumentów realizacji konstytucyjnej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa z tytułu bezprawnej działalności władzy publicznej. Jako specjalny procesowy środek prawny ma na celu badanie legalności jurysdykcyjnej działalności sądów powszechnych, poprzez kontrolę zgodności z prawem prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a wyjątkowo sądów pierwszej instancji.

W wypadku wniesienia skargi na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. na skarżącym ciąży między innymi obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie jest możliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.), że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający rozpoznanie skargi od orzeczenia sądu pierwszej instancji, a ponadto, że niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że skarżący powinien wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje żaden środek odwoławczy ani nadzwyczajny środek zaskarżenia, bowiem tylko w następstwie przeprowadzenia takiego wywodu prawnego skarżący spełni obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie jest możliwe. Jednocześnie Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na fakt, że środkami umożliwiającymi wzruszenie zaskarżonego orzeczenia mogą być - oprócz wymienionych - także inne środki procesowe (np. powództwo przeciwegzekucyjne lub specjalne środki funkcjonujące w postępowaniu nieprocesowym), do których skarżący winien się odnieść na gruncie konkretnej sprawy (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2006 r., I CNP 12/06, nie publ; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, nie publ; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 37/05, nie publ; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2005 r., V CNP 24/05, nie publ).

Wypadek wyjątkowy, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., zachodzi np. w sytuacji nieskorzystania przez stronę z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub błędnej informacji udzielonej

przez pracownika sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113).

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga nie spełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu, bez wzywania do ich usunięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2006 r., I CNP 21/06, nie publ., postanowienie Sądu Najwyższego z 27 lipca 2006 r., III CNP 34/06, nie publ., postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2007 r. I CNP 76/06, nie publ.).

W niniejszej sprawie skarżąca nie wykazała, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie jest możliwe. W tym zakresie ograniczyła się do stwierdzenia, że nie skorzystała z przysługujących środków zaskarżenia w postaci apelacji i skargi kasacyjnej z przyczyn przez siebie nie zawinionych, a nadto, że poza niniejszą skargą, nie przysługuje żaden zwyczajny bądź nadzwyczajny środek zaskarżenia. Skarżąca całkowicie pominęła w tym zakresie skargę o wznowienie postępowania, nie wykazała, że wznowienie postępowania w sprawie zakończonej zaskarżonym orzeczeniem - w świetle przepisów art. 399-416¹ k.p.c. - jest niedopuszczalne ze względu na rodzaj zaskarżonego orzeczenia albo zarzuty przeciwko temu orzeczeniu nie mieszczą się w podstawach skargi o wznowienie postępowania. Skarżąca nie wykazała również, że w niniejszej sprawie zachodzi wyjątkowy wypadek warunkujący dopuszczalność skargi od orzeczenia sądu pierwszej instancji. Nie przedstawiła w tym zakresie żadnych okoliczności, nietrafnie utożsamiając istnienie wyjątkowego wypadku z niezgodnością orzeczenia z prawem, która to przesłanka stanowi warunek zasadności, nie zaś dopuszczalności skargi.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 i 2 k.p.c. odrzucił skargę.